

ΠΕΡΙ ΒΑΛΑΚ ΚΑΙ ΒΑΛΑΑΜ.

ΠΡΟΣ διασάφειν τῆς παρατεταγμένης εἰκονογραφίας, καταχωροῦμεν ὀλίγα τινὰ ἐκ τοῦ κβ'. κγ'. καὶ κδ'. κεφ. τῶν Ἀριθμῶν.

Ὁ Βαλάκ, βασιλεὺς τῶν Μωαβιτῶν, τόσον ἐφοβήθη τοὺς περιπλανιμένους Ἰσραηλίτας ὅτε ἐστρατοπέδευσαν εἰς τὰς πεδιάδας τῆς ἐπικρατείας του, πλησίον τοῦ Ἰορδάνου, ἀντικρὶ τῆς Ἱεριχῶ, ὥστε ἀπέτεινε τοὺς ἐφεξῆς ἐμφαντικοὺς λόγους εἰς τὴν γερουσίαν τοῦ Μαδιάμ, «Νῦν ἐκλείξει ἡ συναγωγὴ αὕτη πάντα τοὺς κύκλῳ ἡμῶν, ὥσπερ ἐκλείξει ὁ μόσχος τὰ χλωρὰ ἐκ τοῦ πεδίου.» Ἀπέστειλε δὲ καὶ πρέσβεις πρὸς τὸν μάντιν Βαλαάμ, τὸν ἐν Βαθουρὰ κατοικοῦντα, νὰ εἰπῶσιν εἰς αὐτόν, «Ἰδοὺ λαὸς ἐξελήλυθεν ἐξ Αἰγύπτου, καὶ ἰδοὺ κατεκάλυψε τὴν ὄψιν τῆς γῆς . . . καὶ νῦν δεῦρο ἀρασαί μοι τὸν λαὸν τοῦτον.» Ἀλλ' ὁ Βαλαάμ, συμβουλευθεὶς τὸν Θεὸν περὶ τοῦ πράκτου, ἀπεκρίθη εἰς τοὺς πρέσβεις, «Ἀποτρέχετε πρὸς τὸν Κύριον ὑμῶν· οὐκ ἀφίησί με ὁ Θεὸς πορεύεσθαι μεθ' ὑμῶν.»

Ὁ Βαλάκ, ὑποπτευθεὶς ὅτι ὁ μάντις δὲν εὐχαριστήθη μὲ τὴν ποσότητα τῶν σταλθέντων δώρων ἢ μὲ τὸν χαρακτήρα τῶν πρέσβεων, ἀπέστειλεν ἄλλους ἀρχοντας πλειοντέρους καὶ ἐντιμωτέρους, οἵτινες ἦλθον πρὸς τὸν Βαλαάμ, καὶ εἶπον, «Τάδε λέγει Βαλάκ ὁ τοῦ Σαμφὼρ, Ἀξιώσε μὴ ὀκνήσης ἔλθειν πρὸς με· ἐντίμως γὰρ τιμήσω σε, καὶ ὅσα ἐὰν εἴπῃς ποιήσω σοι· καὶ δεῦρο ἐπικατάρασαί μοι τὸν λαὸν τοῦτον.» Ὁ Βαλαάμ πάλιν συμβουλευθεὶς τὸν Θεόν, καὶ λαθὼν ἀδειαν νὰ ὑπάγῃ μὲν, νὰ πράξῃ ὅμως ὅπως ὁ Θεὸς ἤθελε τὸν διατάξῃ, ἀνέστη τὸ πρωτὶ, καὶ καθίσας ἐπὶ τῆς ὄνου του, ἐπορεύθη μετὰ τῶν ἀρχόντων τοῦ Μωάβ.

Ὁ μάντις οὗτος δῆλον ὅτι ἐκινεῖτο ὑπὸ αἰσχροκερδείας, καὶ ὠθούμενος ὑπ' αὐτῆς ἠκολούθησε τόσον προθύμως τοὺς καλέσαντας αὐτόν εἰς τὸ νὰ καταρσθῇ τὸν ἐκλεκτὸν λαὸν τοῦ Ὑψίστου· ὅθεν καὶ ἐξήφθη ἡ ὀργὴ τοῦ Κυρίου, καὶ ὁ ἄγγελος αὐτοῦ ἠναντιώθη εἰς τὴν πρόοδον τοῦ Βαλαάμ. «Καὶ ἰδοῦσα ἡ ὄνος τὸν ἄγγελον τοῦ Θεοῦ ἀνθεστηκότα ἐν τῇ ὁδῷ, καὶ τὴν ῥομφαίαν ἐσπασμένην ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ, ἐξέκλινεν ἐκ τῆς ὁδοῦ, καὶ ἐπορεύετο εἰς τὸ πεδίον· καὶ ἐπάταξε τὴν ὄνον ἐν τῇ ῥάβδῳ αὐτοῦ τοῦ εὐθύναι αὐτὴν ἐν τῇ ὁδῷ.» Εἰς τὴν περίστασιν ταύτην συνέβη τὸ βεβαιούμενον καὶ ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου, ὅστις λέγει, «Βαλαάμ ὁ Βοσὸρ μισθὸν ἀδικίας ἠγάπησεν· ἔλεγε δὲ ἔσγεν ἰδίας παρανομίας· ὑποζυγίον ἄφωνον, ἐν ἀνθρώπῳ φωνῇ φεγγάζαμενον, ἐκύλυσε τὴν τοῦ προφήτου παρὰφρονίαν.»

Πλησιάζοντας τοῦ Βαλαάμ, ἐξῆλθεν ὁ Βαλάκ εἰς προὔπαντησιν αὐτοῦ, καὶ ἀφοῦ τρόπον τινὰ παρεπονέθη διὰ τὴν βραδύτητα, συνώδευσε αὐτὸν εἰς τὴν πόλιν, καὶ τὸν ἐξένισε πλουσιοπαρόχως. Τὴν δ' ἐπαύριον ἀνέβησαν εἰς λόφον ἀφιερωμένον εἰς τὸν Βάαλ, διὰ νὰ ἰδῶσιν ἐκεῖθεν τὸ Ἑβραϊκὸν στρατόπεδον. Ὁκοδόμησαν ἔπειτα, ἐκ διαταγῆς τοῦ μάντεως, ἐπτὰ βωμοὺς, καὶ προσέφεραν βοῦν καὶ κριὸν ἐφ' ἑκάστου βωμοῦ. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἐξεπλάγη ὁ ἄθλιος Βαλάκ, ἀκούσας ἀντὶ κατάρας τὰς ἐπομένας εὐλογίας ἐκ τοῦ στόματος τοῦ Βαλαάμ, «Τί ἀράστωμαι ὅν μὴ ἀράται Κύριος; ἢ τί καταράσσωμαι ὃν μὴ καταράται ὁ Θεός; ὅτι ἀπὸ κορυφῆς ὄρεων ὄψομαι αὐτόν, καὶ ἀπὸ βουνῶν προσνοήσω αὐτόν. Ἰδοὺ λαὸς μόνος κατοικῆσει, καὶ ἐν ἔθνεσιν οὐ συλλογισθήσεται. Τίς ἐξηκριδύσαστο τὸ σπέρμα Ἰακώβ, καὶ τίς ἐξαριθμησεται δῆμιος Ἰσραὴλ; Ἀποθάνει ἡ ψυχὴ μου ἐν ψυχαῖς δικαίων, καὶ γένοιτο τὸ σπέρμα μου ὡς τὸ σπέρμα τούτων!»

Μετὰ τὴν ἀποτυχίαν ταύτην ἔκαμε καὶ ἄλλην ἀπόπειραν ὁ Βαλάκ, ἀναβιβάσας τὸν μάντιν εἰς τὴν κορυφὴν ἄλλου βουνοῦ, καὶ οἰκοδομήσας πάλιν ἐπτὰ βωμοὺς, καὶ θυσιάσας ἐπτὰ βοὰς καὶ ἐπτὰ κριοὺς· ἀλλὰ ματαίως· διότι πάλιν εὐλογίας διετάχθη ὑπὸ τοῦ Κυρίου νὰ προσφέρῃ ὁ Βαλαάμ, αἵτινες ὑπερεφόβισαν τὸν βασιλέα, καὶ παρεκίνησαν αὐτόν νὰ εἴπῃ «μῆτε νὰ τοὺς καταρσθῇς διόλου, μῆτε νὰ τοὺς εὐλογῇς διόλου.»



Ἐπειτα ὁμοῦς ἠθέλητε καὶ τρίτον νὰ δοκιμάσῃ, καὶ ἀνέβη ἐπὶ τοῦτῳ μετὰ τοῦ Βαλαάμ εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Φογὼρ· πλὴν, ἀφοῦ ὠκοδομήθησαν οἱ βωμοί, καὶ προσεφέρθησαν αἱ θυσίαι, πνεῦμα Κυρίου, ἐπέλθον εἰς τὸν προφήτην, ἔκαμεν αὐτόν νὰ εἴπῃ, ἐνῷ ἔβλεπε τὸν Ἰσραὴλ ὑποκάτω ἐστρατοπεδευκότα κατὰ φυλὰς, «Ὡς καλοὶ οἱ οἶκοί σου, Ἰακώβ, αἱ σκηναὶ σου, Ἰσραὴλ! ὥσπερ νάπαι σκιαζοῦσαι, καὶ ὥσπερ παράδεισοι ἐπὶ ποταμῶν, καὶ ὥσπερ σκηναὶ, ἃς ἐπηξέ Κύριος, καὶ ὥσπερ κέδροι παρ' ὕδατα· ἐξελεύσεται ἄνθρωπος ἐκ τοῦ σπέρματος αὐτοῦ, καὶ κυριεύσει ἐθνῶν πολλῶν . . . ἔδεται ἔθνη ἔχθρῶν αὐτοῦ, καὶ τὰ πάχη αὐτῶν ἐκμυελιεῖ, καὶ ταῖς βολίσιν αὐτοῦ κατατοξεύσει ἐχθρὸν. Κατακλιθεὶς ἀνεπαύσατο ὡς λέων, καὶ ὡς σκύμνος· τίς ἀναστήσει αὐτόν; Οἱ εὐλογούντες σε εὐλόγησιν, καὶ οἱ καταρώμενοί σε κεκατήρηνται.»

Ἀπελπισθεὶς διόλου ὁ Βαλάκ μετὰ τὴν τρίτην ταύτην ἀποτυχίαν, ἐθυμώθη κατὰ τοῦ Βαλαάμ, καὶ ἀπέστειλεν αὐτόν· οὗτος ὁμοῦς πρὸς δικαιολόγησιν εἶπεν, «Οὐχὶ καὶ τοῖς ἀγγέλοις σου, οὐδ' ἀπέστειλας πρὸς με, ἐλάλησα, λέγων· Ἐάν μοι δῷ Βαλάκ πλήρη τὸν οἶκον αὐτοῦ ἀργυρίου καὶ χρυσίου, οὐ δυνήσομαι παραβῆναι τὸ ῥῆμα Κυρίου ποιῆσαι αὐτὸ καλὸν ἢ πονηρὸν παρ' ἐμαυτοῦ· ὅσα ἂν εἴπῃ ὁ Θεός, ταῦτα ἐρῶ.»

Πρὸ δὲ τῆς ἀναχωρήσεώς του, ἐμπνευσθεὶς παρὰ Θεοῦ ἐρῶσαν εἰς τὸν Βαλάκ καὶ ὅσα ἐμελλον νὰ πάθωσιν οἱ λαοὶ τῆς χώρας ἐκείνης ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν, καὶ ἰδιαίτερος, ὅτι Ἑβραῖος ἄρχων ἐμελλε νὰ καθυποτάξῃ τὴν χώραν τοῦ Μωάβ· «ἀνατελεῖ ἄστρον ἐξ Ἰακώβ, ἀναστήσεται ἄνθρωπος ἐξ Ἰσραὴλ, καὶ θραύσει τοὺς ἀρχηγούς Μωάβ.»